

LILIYANA GADYKA,

*De prijs van oorlog: over (on)zekerheid, macht en
zelfbedrog*

Inhoud

Hoofdstuk 2 Kiev	16
Hoofdstuk 3. Onder de oppervlakte	45
Hoofdstuk 4. Politieke storm.	47
Hoofdstuk 5. Ontmoetingen	61
Hoofdstuk 6. Ruslana	63
Hoofdstuk 7. Lola	89
Hoofdstuk 9. Het metro incident	107
Hoofdstuk 10. Nasleep	120
Hoofdstuk 13. Worden wie je al bent.....	142
Hoofdstuk 14. Headhunter.....	162
Hoofdstuk 15. Turks (laaghangend) Fruit	169
Hoofdstuk 16. De Noodlottige Amerikaan	174
Hoofdstuk 17. Het mystieke element	177
Hoofdstuk 19. Erosie beschaving	199
Hoofdstuk 20. Gallandia.....	203
Hoofdstuk 21. Reflectie	208
Hoofdstuk 22. Escalatie en SMO.....	218

Hoofdstuk 23. Mainstreammedia	231
Hoofdstuk 24. Chisinau, Kiev 2.0?	239
Hoofdstuk 25. Epiloog	243

Hoofdstuk 1. De eerste ontmoeting

Het begon met een afspraakje in februari 2010. Ze was de zus van een Nederlandse Miss Universe-deelnemster - en eerlijk gezegd: nog mooier dan haar zus. Ik was diep onder de indruk van haar. We gingen uit eten bij restaurant Olympia in Rotterdam.

Wat me het meest is bijgebleven van die avond, is niet eens wat we aten, maar hoe de tijd verdween. Omdat we zo intensief aan het praten waren, verloren we de tijd uit het oog en bleef het personeel tot ver na sluitingstijd passief aanwezig zonder ons te waarschuwen.

Pas tegen half één realiseerden we ons dat we de enigen waren die nog aan tafel zaten. Ze vertelde over haar ex-vriend met wie ze kort daarvoor haar relatie had beëindigd. Een man met meerdere Grand Cafés, een enorm huis in Brasschaat en een wagenpark waar je U tegen zegt.

Ik had slechts een fiets. Terwijl zij sprak, wist ik al genoeg. Ik zat niet in die financiële categorie. Niet op dat moment. Ik was langzaam herstellende van een echtscheiding van drie jaar daarvoor die mij financieel volledig had uitgekleed.

Een overval op klaarlichte dag - althans zo voelde het destijds. Er waren in de beginperiode, in 2004-2005 tijden geweest waarin ik letterlijk van één euro per dag moest leven. Maar ik had het overleefd, ook dankzij mijn

hoogbejaarde moeder die mij in alles bijstond. What doesn't kill you makes you stronger. Veel mannen kwamen er slechter van af dan ik en moesten onder een brug gaan slapen of erger. Ik had het ook overleefd omdat ik in diezelfde periode drie jaar samenwoonde met één van de mooiste en liefste vrouwen die ik ooit heb gekend. Verpleegster Monique.

Zij gaf mij stabiliteit en was achteraf gezien mijn reddingsboei geweest. Maar zoals zo vaak: wat je redt in een bepaalde fase van je leven, hoeft niet te blijven. Na drie jaar zaten we op een dood spoor met onze relatie. Geen drama, geen grote ruzies, wel een harde landing - maar ook het overheersende gevoel dat het klaar was tussen ons.

Dat we allebei een andere richting op moesten. Ik heb nooit geloofd in bezit binnen relaties. Als je iemand echt liefhebt, moet je diegene vrijlaten. Niet als een cliché, maar als een realiteit. In die tijd zag ik op YouTube een kort fragment uit de Bhagavad Gita en dat sprak mij zeer aan.

De essentie was dat je niets en niemand bezit in het leven en je alles in bruikleen hebt. In de liefde is het niet anders. Alles in het leven is slechts tijdelijk. Die gedachte bleef bij mij hangen, misschien omdat hij klopte. Monique wilde een groter huis kopen, een volgende bindende stap zetten. Maar voor mij voelde dat niet als vooruitgang. Integendeel. Eerder als een vorm van stilstand, een leven

dat al van tevoren vastlag. Ik zag het kopen van een huis als een garantie voor een eentonig leven, een geestdodende staat van sleur. Een soort mentale gevangenis, die voor mij voelde als een wachtkamer voor de dood. Ik had drie zeer jonge dochters van 8, 6 en 3 jaar en waarvoor ik grotendeels zorgde in alle vakanties en weekenden.

Zij stonden voor mij centraal en kwamen op de eerste plaats. Monique was toegewijd aan haar twee Sfinx-naaktkatten. Zij kon mijn kinderen, die zich overigens voorbeeldig bij haar gedroegen, qua verantwoordelijkheid zichtbaar niet aan en had constant chronische migraine.

Zelf had zij nooit kinderen gehad of gewild, hetgeen voldoende zegt. Dat maakt iemand trouwens niet per definitie een slecht mens, integendeel. Het toont zelfkennis. Ook ik had eerst geen behoefte om kinderen te nemen, maar toen ik ze op latere leeftijd toch kreeg vond ik het fantastisch.

Monique leefde in haar eigen wereld en had haar eigen prioriteiten. We pasten niet meer in hetzelfde verhaal. We waren figuranten in de verkeerde film geworden. Jonge kinderen zijn zo leuk omdat ze nog onbevangen, speels en doorgaans goudeerlijk zijn.

Nog niet uit-gesocialiseerd. Daarna begint op scholen een subtiel proces van transformatie en socialisatie (afleren natuurlijk gedrag) en dat leidt niet altijd tot dezelfde goudeerlijke jongvolwassenen. Ik was de enige zoon en

had vier oudere zussen. Vanaf mijn eind 19e woonde ik al samen met de dubbelgangster van de zangeres Sade. Zij was 3,5 jaar jonger dan ik. In die tijd maakte niemand daar en punt van. Mijn vader lag toen ik nog een klein kind was vaak avonden achter de gordijnen te spioneren als mijn zussen werden thuisgebracht door aspirant zwagers.

In zijn ogen was geen vent goed genoeg voor zijn dochters. En na 4 decennia van reflecties bleek dat hij volledig gelijk te hebben gehad. Slechts 1 deugde en die werd door mijn naaste zus het gekkenhuis ingedreven toen hij medio 40 was.

Relaties kunnen een zegen zijn maar ook een straf of zelfs fataal worden. Ik heb die beschermende houding van mijn vader nooit gehad bij mijn dochters. Slechts één kwam door zijn 'keuring'. Deze Cor was een heel knappe en aardige vent die bij de luchtmacht diende en tot zekere hoogte op Elvis Presley leek.

Ik herinner mij nog dat hij bij ons thuis kwam in een licht blauw uniform dat indruk maakte. Mijn ouders lieten mij volledig vrij in alles en dat deed ik ook bij mijn kinderen. Toch kwamen alle drie tot nu toe goed terecht. Ik bemoei me ook nooit met hun privéleven.

Niet uit desinteresse, maar uit vertrouwen en daarnaast begeef ik mij intuïtief liever niet in potentiële wespennesten. Daarnaast heb ik me achteraf gezien te veel en te vaak in dienst gesteld van de belangen van

anderen. Geven én nemen is beter en gezonder. Ik ben sinds enkele jaren aan de beurt. Deze korte zin dekt het beste de lading van mijn huidige mind-set. Je kan jezelf trouwens afvragen of het belang van een ‘goede opvoeding’ misschien niet enigszins wordt overdreven en overschat.

De meeste mensen zijn van nature goedaardig. Ik ben onder andere afgestudeerd in strafrecht. Maar ik denk wezenlijk anders over misdaad en misdadigers dan de meeste mainstream criminologen. Wanneer ouders een kind geestelijk en/of lichamelijk mishandelen wordt de natuur van deze kinderen beschadigd.

Zoals de zogeheten abolitionisten, die criminelen vaak ten onrechte als zielig labelen en hun wangedrag grotendeels toeschrijven aan een slechte jeugd (in psychologisch vakjargon nurthure) of foute omgeving waarin zij opgroeiden.

Ik ken een veel zwaarder gewicht toe aan erfelijke factoren (in vakjargon nature) die de menselijke aard grotendeels bepalen, mits kinderen en jongvolwassenen opgroeien in een harmonieus en liefdevol gezin. Stervoetballers in de favela 's in Rio de Janeiro tonen aan dat je met talent en wilskracht zelfs in die criminele buurten er bovenuit kan stijgen.

De aard van een mens is onveranderlijk, behalve misschien na een zeer traumatische ervaring die aanzet tot fundamentele herbezinning. Ik zou totaal ongeschikt zijn

geweest voor het beroep van strafrechtadvocaat. Alle verdachten zijn onschuldig of veinzen dat. Ik vind strafrechtadvocaten doorgaans semantische verdraaiers of beter gezegd beroepsleugenaars die recht krompraten en omgekeerd ongeacht het leed van de slachtoffers en nabestaanden.

Ik kijk op hen neer, de enkele goede en integere daargelaten, zoals mr. Geert-Jan Knoops voor wie ik veel respect heb. In een rechtsstaat kan je helaas niet zonder hen. Iedere verdachte heeft immers recht op een professionele verdediging.

Sommige beroepen zijn functioneel onmisbaar, zoals die van doodgraver, vuilnisman en dus ook de strafrechtadvocaat. Voor de middelste beroepsgroep heb ik echter de meeste sympathie en achting. Op mijn 34e was ik enkele jaren lid van de directie van de ROTEB en projectleider fusie AVR-ROTEB. De ROTEB was eind 19e eeuw opgericht en genoot groot gezag in die branche, zowel landelijk als internationaal.

Het bedrijf deed veel meer dan alleen afval ophalen. Als het vuil twee weken niet wordt opgehaald snapt u waarom ik vind dat dit essentiële beroep ondergewaardeerd wordt in termen van sociale status. Het wordt dan namelijk onleefbaar.

Is dit een paradox of niet, onmisbaar én het imago van een Indiase paria. Die avond in restaurant Olympia zat ik tegenover een vrouw die alles leek te hebben.

Schoonheid, uitstraling, intelligentie maar bovenal attraction. Ik was bij die Hindoestaanse schone niet wie ik normaal was. Ik gedroeg mij een beetje onderdanig, keek te veel tegen haar op en praatte te veel en te snel. Ik denk altijd razendsnel.

Als ik met iemand of een groep een serieus complex vraagstuk bespreek en zij bij wijze van spreken nog bij de letter A of B zitten ben ik al bij de letter Y of Z en heb alle conclusies en diverse oplossingen al gereed in mijn brein.

Tijdens mijn eerste echte baan bij de directie Economische Zaken van de gemeente Rotterdam leerde ik in die politieke omgeving mezelf dat gedrag niet te veel, onbedoeld, te laten blijken, want dat maakt veel mensen onzeker, onrustig of zij snappen er geen zak van wat ik dan zeg.

Daarnaast gaf ik wethouders graag het gevoel dat zij een goed hadden bedacht. Ik wist wel beter. Door mijn innerlijke, trappende ongeduld ben ik nooit docent geworden terwijl ik wel een 1e graad onderwijsbevoegdheid heb in economie en recht.

Ik ben dol dat vak, naast tal van andere wetenschappen. Incidentele gastcolleges of presentaties voor grote groepen is mij wel op het lijf geschreven. Maar sleur en het afspelen van steeds hetzelfde liedje is dodelijk voor mij. Niemand is 100% perfect en je kan jezelf niet wezenlijk veranderen. Maar op zijn minst moet je wel de

kunst van zelfreflectie proberen te leren om je valkuilen te kennen. De oude wijze Grieken vatten dat samen door de leuze: Ken Uzelf. Ik zocht die avond met die Hindoestaanse vrouw onopgemerkt naar woorden en probeerde indruk te maken.

Dat werkte juist averechts omdat naar alle waarschijnlijk alle mannen dat ook al dagelijks deden. Dat was ik niet van mezelf gewend. Normaal was ik zelfverzekerder. Mijn hele leven was ik overigens omringd geweest door extreem aantrekkelijke vrouwen.

Dat heeft mij mede gevormd. Ik was de enige zoon met vier oudere zussen. Mijn oudste zus leek twee druppels water op Elizabeth Taylor. De anderen deden niet veel voor haar onder. Jonge geile kerels lagen bij wijze van spreken als labradors met hun tong uit de bek voor de deur te wachten van onze huurflat aan de Stoutenburg 7c te Rotterdam-Zuid.

Op mijn vijfde was ik al hevig verliefd op ene Constance, een eigengereid mooi blond meisje, die bepaald niet op haar mondje was gevallen. Zij weigerde resoluut doktertje met mij te spelen. Ik verbaas mij weleens over het huidige overbezorgde gedrag van neurotische krampachtige ouders als kleine kinderen onschuldig de kalverliefde verkennen.

Dat is gewoon natuurlijk gedrag. In mijn tijd hadden wij geen onderricht over lentekriebels nodig. Wij leerden eerder onze ouders hoe het echt zat. Ik voelde sinds ik

zelfstandig na kon nadenken vooral aangetrokken tot leuke, vrijgevochten, levenslustige, energieke, sprankelende meiden met humor. Van de meeste weet ik nog exact hun naam en hoe zij waren. Dat soort type vrouwen zijn het zout der aarde.

Vrouwelijke energie is wezenlijk anders dan mannelijke. Yin en Yang hè. Vanaf jonge leeftijd had ik relaties met vrouwen die opvielen - niet alleen door hun uiterlijk, maar door hun aanwezigheid. Ik was gewend aan schoonheid. Ook mijn ex-vrouw was ook een van de mooiste vrouwen van Nederland; ze was Servisch.

We hadden een prima en lange relatie van bijna 14 jaar. Maar elke relatie, ook de beste, heeft een uiterste houdbaarheidsdatum. Op het laatst was de verstandhouding toxisch geworden en onze ooit zo perfecte communicatie was een uitwisseling van misverstanden geworden.

Dat ligt vrijwel altijd aan beide partijen. Als het vertrouwen en respect weg zijn houdt alles op. Ik ben niet rancuneus en toen het stof van misplaatste haat was neergedwarreld realiseerde ik me dat de breuk sowieso onafwendbaar was geweest. Veel stellen blijven hangen in een inhoudsloze relatie wanneer de klad erin is gekomen.

Vaak uit angst, gewoonte, lafheid en een gebrek aan daadkracht. Of zij gaan vreemd en buiten de deur 'piesen'. Dat heb ik nooit gedaan en koos altijd, nadat een relatie ondraaglijk dreigde te worden, voor mijn vrijheid

op naar de nieuwe volgende ware liefde. Ik was en ben wat men ook wel noemt serieel monogaam. Deze Hindoestaanse vrouw had iets hypnotiserends. En misschien voelde zij ook dat ik niet volledig aanwezig was. Of juist dat ik te veel en te graag wilde. Hoe dan ook - het bleef bij die ene ontmoeting.

Achteraf gezien was dat ook logisch. Ik was nog niet voldoende in balans. Niet financieel, noch mentaal. Daarnaast praatten zij en ik te veel over exen en dan ben je er nog te vol van. Maar die avond liet wel iets blijvends achter dat mijn leven daarna ongelofelijk heeft verrijkt.

Een gedachte die mij daarna niet meer losliet. Ze had verteld dat haar ex zich avondenlang opsloot in zijn werkkamer en uren met Russische en Oekraïense vrouwen chatte. Ik kon me daar niets bij voorstellen. Ik had nog nooit zo'n betoverend mooie vrouw als haar ontmoet - een Hindoestaanse godin, een Lakshmi.

Waarom zou je gaan chatten met Russische en Oekraïense vrouwen als je zo'n topvrouw naast je hebt vroeg ik mij in gemoede af? Maar mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Op een gegeven moment ging ik ook zelf eens kijken. Curiosity killed the cat. En wat ik zag, geloofde ik in eerste instantie niet. Vrouwen uit Rusland en Oekraïne - stuk voor stuk buitengewoon aantrekkelijk, hoogopgeleid, talentvol.

Te mooi om waar te kunnen zijn. Ik dacht serieus dat het nep was. Dat achter die profielen mannen zaten – ene Igor en Boris - die westerse mannen financieel kaalplukten. Dat soort praktijken bestaan nog steeds wereldwijd. Regelmatig kan men in de mainstreammedia een verhaal lezen van een opgelichte eenzame man of vrouw die totaal geruïneerd werden door oplichting in de liefde.

Datingsites zijn niet veel meer dan slimme verdienmodellen. En toch...ik ging op verkenning uit in die tijd. Mijn nieuwsgierigheid was gewekt en deze was groter dan mijn wantrouwen. Samen met mijn beste vriend Frank, de broer die ik nooit had gehad, besloot ik de stoute schoenen aan te trekken en de stap naar Kiev te zetten.

Ook omdat de kwaliteit van het uitgaansleven in Rotterdam een absoluut dieptepunt had bereikt in die tijd. We waren niet op zoek waren naar iets concreets. Intuïtief voelden wij dat er daar iets was wat we nog niet begrepen. In mei 2010 stapten we in het vliegtuig richting Oekraïne.

In zeker opzicht leek deze ervaring op de film *Coming to America* met Eddie Murphy in de hoofdrol. We vielen met onze neus in de boter want Oekraïne in het algemeen en steden als Kiev, Charkov en Odessa in het bijzonder, leken in positieve zin in niets op andere West-Europese steden landen.

Qua vertier en cultuur waren deze uniek. Vooral Kiev was een sprankelende stad, met veel positieve energie en grandioze uitstraling. Deze stad zou voorgoed mijn hart veroveren om vervolgens jaren later deze weer te breken.

Hoofdstuk 2 Kiev

We begonnen onze reis in Vinnitsa, een stad waarvan de voormalige president Poroshenko ooit burgemeester was geweest. Met een oude rammelende, verroeste Lada werden van Kiev naar deze stad met 371.000 inwoners vervoerd.

We verbleven er maar een paar dagen, want onze echte eindbestemming was Kiev. We zagen het als een geestelijke warming-up. Via het internet hadden we contact gekregen met een vrouw van een datingbureau en daarom startten we in die stad.

Maar al snel kwamen wij erachter dat dating niks voor ons was. Wij wilden vrouwen ‘in het wild ontmoeten en leren kennen’. We verkenden eerst deze stad een beetje. Gingen naar een museum wat we altijd standaard deden en nog steeds doen als we op pad zijn tijdens vakanties.

Deze stad, gesticht in de 14e eeuw, bleek een lange maar tegelijkertijd ook inktzwarte geschiedenis te hebben gekend. Ik doel dan vooral op de Tweede Wereldoorlog. Vinnitsa was daarvoor ook vaak het strijdtoneel geweest tussen Polen, het Ottomaanse en het Russische keizerrijk met veel getouwtrek en serieuze oorlogen.

In 1793 kwam deze oblast, een ander woord voor regio of provincie bij ons, definitief bij het Russische keizerrijk. In de Tweede Wereldoorlog werd de helft van alle Joodse inwoners, in totaal 34.000, gefusilleerd door zogeheten

Einsatzgruppen met enthousiaste hulp van Oekraïense milities. De resterende andere helft kon nog net op tijd vluchten of werd ingelijfd door het Rode Leger. Van die 17.000 zullen er niet veel de oorlog overleefd hebben want de verliezen aan Sovjetzijde waren astronomisch. Minimaal 27,5 miljoen.

De Amerikaanse militaire topexpert kolonel Douglas MacGregor – een militair expert die ik zeer hoog heb zitten, ook als mens - spreekt zelfs over 39 miljoen gevallen burgers en soldaten. Hij baseert dat onder andere op KGB-archieven die na 1991, na het uiteenvallen van de Sovjetunie, werden opengesteld.

Hitler had in de nabijheid van die stad, in een bos op 15 kilometer afstand, acht maanden in de periode 1941-1942 zijn tijdelijke hoofdkwartier gehad. Frank en ik bezochten de dag erop een begraafplaats voor gevallen soldaten. Allemaal jongens van 18 tot 22 jaar. Vreselijk! Wij werden er stil van. Er overviel mij een diep triest gevoel. Mijn hart hilde diep vanbinnen.

Wat kunnen mensen toch ware monsters zijn. Wat een verlies, ook voor de ontelbare nabestaanden. De misdaden van de Oekraïense nazi's in de Tweede Wereldoorlog waren zo gruwelijk dat de baas van de SS, Heinrich Himmler op verzoek van een hoge SS-generaal deze Oekraïense legergroep verbood.

Ik ga in dit boek geen enkel concreet voorbeeld noemen om dat dit te schokkend en misselijkmakend zou zijn en

dit boek gaat over liefde en zelfreflectie gaat. In Vinnitsa gingen we op de vrijdagavond naar een club die Farida Piazza heette. De muziek en sfeer waren fantastisch. De drankjes waren spotgoedkoop. Beeldschone dames botsten ‘per ongeluk’ af en toe met hun harde, puntige borsten tegen ons op en zagen kennelijk dat wij exoten waren uit het ‘rijke Westen’.

We waren een kop groter dan de mannen daar. Franks’ oog viel op zeer aantrekkelijke, struise vrouw met rood haar van in de 20. Zij was net zo snel weer verdwenen als hoe ze verschenen was. Vele jaren later had Frank het nog over haar.

Wat is betovering eigenlijk een bijzonder fenomeen? Ik zag in 2012 op het vliegveld Borispol in Kiev een onvoorstelbaar mooie blonde stewardess met een licht getinte huid met grote bruine ogen en gekleed in een kobaltblauwe outfit.

Die enkele seconden staan voor altijd in mijn geheugen gegrift. Ik viel bijna flauw. Misschien is dit verschijnsel het ontstaan in onze vroege jeugd of ligt het in ons DNA opgesloten. Wie weet. Een kuikentje beschouwt de eerste de beste die hij ziet, die zich over hem of haar ontfermen en verzorgen: een moeder eend, kat of mens als zijn of haar beschermer en dat blijft ook zo.

Als ik bij een groot dancefeest ben met pakweg 50 vrijwel identiek uitziende vrouwen springt er binnen een fractie van een seconde er maar 1 uit. Waarom? Hoe werkt dat

mechanisme? Is het de energie die zij uitstraalt. Haar aura? Een Arabische jonge man kwam Frank waarschuwen dat die rode vrouw een heel foute vrouw was, hetgeen zijn interesse alleen maar verder aanwakkerde. Maar ze ontglipte hem dus. De dag erop verkenden we de stad weer een beetje en op zaterdagavond gingen we weer naar die club.

We werden niet teleurgesteld want in die club zaten meer mooie en energieke vrouwen dan in heel Rotterdam bij elkaar. We kregen hierdoor weer het juiste uitgaansgevoel dat we in Nederland al ruim een jaar zo hadden gemist. Na een lang weekend gingen we naar ons echte einddoel, Kiev.

Wij wilden na onze scheiding weer eens echt verliefd worden. Leeftijdsverschillen tussen man en vrouw bleken er in die cultuur helemaal niet toe doen en we waanden ons weer 25 jaar oud. We hadden tomeloze energie. Dit bewijst dat leeftijd en ouderdom vooral tussen je oren zitten.

Je bent zo jong als je jezelf voelt en dat is geen open deur maar realiteit. Ik herinner mij nog goed een concert van Tina Turner in Ahoy Rotterdam. Op haar 60-jarige leeftijd had ze de energie en uitstraling van 3 jonge meiden van 20 en een geweldige stem.

De sleutel is zowel mentaal als fysiek: zo actief mogelijk blijven, gezond eten, niet roken en geen drugs gebruiken. Dan krimpen je telomeren langzamer. Ik ben na mijn 30e

nauwelijks wezenlijk veranderd. Dat is geen grootspraak van een man in een midlifecrisis, maar een feit. Ik heb gewoon heel veel energie en zeker niet minder dan toen ik 25 was. Vanaf mijn 4e tot mijn 20e was ik een profvoetballer in een knop. Elke dag voetbalde ik met mijn veel oudere vrienden uren per dag, elke dag. Door weer en wind.

Op mijn 19e koos ik na een wedstrijd tegen de Ajax-jeugd onder 19 jaar met volle overtuiging voor de wetenschap en mijn liefje, de dubbelgangster van Sade, waarmee ik verloofd was. Ik hing mijn voetbalschoenen aan de wilgen. In mijn dromen maakte ik nog de mooiste doelpunten en assists.

Ik heb me weleens afgevraagd waarom een geniale profvoetballer al te oud wordt bevonden als hij pas 35 is. Op latere leeftijd kan je toch ook in topconditie zijn. Is het niet een verkeerde aanname, een ingesleten gewoonte om met je 35e af te zwaaien als voetballer of is het heilige vuur dan gedoofd, de zakken gevuld en is dat de ware reden?

In 2010 en 2011 waren wij maar twee lange weekenden naar Kiev geweest. Maar we waren er totaal aan verslingerd geraakt. Het gaf ons zeeën van positieve energie, hoop en een gedroomde toekomst. We hadden weer een missie. Na een lang weekend konden we daar maanden op teren en zelfs nu nog na 16 jaar halen we herinneringen op. Maar eind 2010 schatte ik in dat Kiev

misschien toch geen haalbare kaart voor mij was. Ik werkte 60 uur per week, was eindverantwoordelijk voor vele honderden veelal hoogopgeleide collega's, die veel aandacht nodig hadden en ik kon niet voor lang weg. Dat vormde een te groot afbreukrisico in een politieke omgeving. Ik bleef mede om die reden een half jaar, kennelijk uit gemakzucht, hangen aan een Braziliaanse, die in mijn geboortestad Rotterdam woonde.

Een extreem jaloerse vrouw. Ik dankte God op mijn blote knieën dat ik na zes maanden weer van haar verlost was. Als ik op de wc zat appte ze mij onafgebroken en vroeg wat ik aan het doen was. Ik had kunnen terug appen dat ik aan haar dacht, maar deed dat niet.

Mijn liefde voor Brazilië herstelde zich pas weer in 2023 toen ik een maand in Rio de Janeiro, in Copa Cabana vakantie hield. Toen ik met haar brak veinsde zij zwanger van mij te zijn. Maar voor een tas van Michael Kors wilde zij het wel 'weg laten halen'.

Toen ik ook nog een bijpassende portemonnee van hetzelfde merk aanbod was de keuze van haar snel gemaakt. Later las ik een artikel van een bekende Braziliaanse psychologe, waarin deze uiteenzette dat veel Braziliaanse vrouwen ziekelijk jaloers zijn.

Dat waren de vrouwen in Kiev totaal niet en namen soms een vriendin mee om met ons te delen in een trio. Vanaf 2012 verbleven we er vaker en langer. Vanaf april 2012 ging ik er zelfs onafgebroken 6 weken naartoe omdat ik

mezelf bevrijd had van de naargeestige politiek arena's in mijn land. Ik was op jonge leeftijd topambtenaar geworden en schopte het op mijn 36e tot adjunct gemeentesecretaris van Rotterdam, destijds nog de grootste havenstad ter wereld. Maar ik was het tegenovergestelde van een traditionele, bureaucratische ambtenaar, een remmer in vaste dienst.

Ook was ik geen carrièrebeest. Mijn promoties geschieden op spontane, natuurlijke wijze. Nooit vroeg ik om meer loon of bevorderingen van mijn leidinggevenden. Misschien was ik daar ook te trots voor. Altijd werd ik gevraagd voor een nieuwe uitdaging of job.

Ik had het gewoon erg naar mijn zin en deed mijn uiterste best uit een gevoel van professioneel streven naar betekenis en serieuze toegevoegde waarde. Ik legde de lat voor anderen, maar vooral voor mijzelf hoog. Kom niet aan de rechtspositie van de remmers in vaste dienst want dan worden ze wakker en komt het beest in hen los.

Ik werd 27-jarige leeftijd achteraf gezien 'uitverkoren' als hervormer, die de lokale overheid met ruim 33.000 medewerkers 9 jaar later mocht gaan moderniseren en dat deed ik eerlijk gezegd met wisselend succes, met vallen en opstaan.

Want ambtenaren zijn net witte muizen, zij planten zich in een razend tempo voort en dit soort organisaties zijn ook net Silly Putty. Het maakt niet uit hoe je ze uitrekt. Ze keren toch altijd weer terug naar de oorspronkelijke

vorm. Toen ik in 2004 samen met twee collega's de bestuursdienst – een ander woord voor stadhuis - met een derde had verkleind en ik na 5 jaar weer eens een bezoek bracht, was de formatie weer met 40% gegroeide geld was en is nooit hét probleem.

Zij verhogen gewoon de gemeentelijke lasten om een sluitende begroting te krijgen. Een jaar terug kreeg ik een brief van dezelfde gemeente waarin werd aangekondigd dat er in mijn wijk betaalde parkeermeters werden geplaatst.

Het argument was dat het in mijn wijk te druk was door parkeerders van buiten de wijk. Heel creatief verzonnen, maar het sloeg nergens op. De burger is gewoon een melkkoe geworden en wij hebben in Nederland een zeer hoge belastingdruk en een indrukwekkend palet van allerlei soorten belastingen, heffingen en invoerrechten.

In Kiev kende men geen parkeermeters. Het leven was daar veel vrijer dan hier en de mensen daar waren veel zelfredzamer. Hoewel ik ruim 22 jaar met veel plezier en ongekenke vrijheid dat werk op het stadhuis en bij verschillende gemeentelijke diensten deed, gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat ik totaal niet paste bij en in die ambtelijke cultuur.

Voor mij stonden de burgers en de lokale bedrijven centraal in mijn handelen, maar dat gold vaak niet voor andere collega's, ook niet voor de lokale politici, die in de tijd gezien steeds lichter en meer zelfingenomen werden.

Ik kon die lui op den duur niet meer verdragen. Ik verdeed mijn kostbare tijd. In 2011 zette ik definitief een streep door dit loopbaanavontuur. Ik moet ook niet zeuren want ik was zeer bevoorrecht en had een goud leven met een onvoorstelbaar c.q. obscene aantal vrije dagen per jaar, ook vanwege het driemaal genoten riante ouderschapsverlof.

En maar klagen die (semi)ambtenaren, terwijl de meeste mensen in het bedrijfsleven zich de pleuris moeten werken voor veel minder loon. Ik schat de verborgen werkloosheid bij de overheid in op 50%. Vind je het dan gek dat de belastingdruk in ons land zo hoog is.

Die 50% betreft vooral de zogeheten bullshitbanen. Banen die volgens wijlen professor culturele antropologie David Graeber door niemand zullen worden gemist als ze geschrapt worden, behalve dan de functionaris in kwestie die dan echt weer eens aan de bak moet.

Deze gedachte alleen al kan leiden tot angstpsychoses. Ik hield en houd van hard werken en concrete resultaten boeken – arbeid adelt - maar dat zijn vaak niet de kerncompetentie die in dat soort organisaties worden gewaardeerd of zelfs geapprecieerd.

Toen we in Kiev aankwamen, voelden we gelijk dat dit geen gewone stad was. We waren meteen onder de indruk en in shock, in positieve zin dan wel te verstaan. We werden meteen overweldigd door de prachtige architectuur van gebouwen. Mooie stadsparken.

Adembenemende winkelcentra. Fantastische restaurants, met vooroorlogse prijzen. Schitterende bioscopen. Gezellige clubs met toffe muziek en last but not least onvoorstelbaar veel extreem aantrekkelijke vrouwen, die wel in waren voor een robbertje stoeien.

Wat ook opviel was dat de vrouwen daar erg elegant, energiek, zelfbewust en benaderbaar waren. Zij letten bij hun kleding op de kleinste details. Een mooi horloge. Een sierlijke ketting. Een smaakvol handtasje. Schuchter waren ze zeker niet.

Deze accessoires waren vaak geschonken door aanbidders, die in natura werden gecompenseerd door die dames. Zij waren doorgaans avontuurlijk ingesteld en namen regelmatig ook zelf het initiatief en legden contact met ons.

Velen spraken Engels. Sommigen vloeiend. Anderen gebrekkig. Weer anderen totaal niet, waarmee we communiceerden met handgebaren als doldrieste chimpansees. Regelmatig zaten we nog dezelfde avond met hen bij de opera, in de bioscoop of in een goed restaurant.

En als we echt geluk hadden zaten ze diezelfde avond al bij ons op schoot. We keken onze ogen uit, vielen regelmatig in katzwijn en genoten met volle teugen. Wij waren trouwens niet de eersten die van slag waren, want al duizend jaar eerder beklagden Arabische handelslieden zich er over dat zij niet meer aan werken toekwamen